

ELIZA JE
PŘIPRAVENÁ
PORUŠIT PRAVIDLA...

**JAK
SVĚST
DÁMU
NA ŠEŠTĚ
SNADNO A RYCHLE**

SOPHIE IRWIN

**JAK SVĚST
DÁMU NA SČESTÍ
SNADNO A RYCHLE**

Copyright © 2023 Irwin Editorial Limited

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Fialová, 2024

Cover © Caroline Young, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5006-1 (pdf)

JAK SVĚST
DÁMU NA SČESTÍ
SNADNO A RYCHLE

SOPHIE IRWIN

přeložila Jitka Fialová

Freye

(alkoholu v našich koktejlech)

V mládí jí vnutili obezřetnost, s přibývajícímí lety pochopila kouzlo romantiky – přirozený to důsledek nepřirozeného začátku.

Jane Austen, *Pýcha a přemlouvání*
přeložila Eva Kondrysová

Kapitola první

Harefield Hall, 1819

„Elizo, no tak, uroň aspoň jednu slzičku, to přece dokážeš?“ zašep-
tala paní Balfourová své dceři. „Od vdovy se to očekává!“

Eliza přikývla, její oči však zůstávaly stejně suché jako dřív. Úlohu poslušné dcery a vzorné manželky sice hrála už dlouhá léta, ale plakat na povel bylo stále ještě nad její síly.

„Vzpamatuj se, dnes nás možná čeká boj,“ zasyčela paní Balfourová a vrhla významný pohled na druhou stranu knihovny, kde seděli příbuzní zesnulého hraběte ze Somersetu. Devět měsíců po pohřbu se všichni znovu sešli v Harefield Hallu, aby si vyslechli poslední vůli, a soudě podle nepřátelských pohledů, jimiž byli Balfourovi zasypáváni, paní Balfourová zjevně nebyla jediná, kdo se chystal na střet.

„V manželské smlouvě je stanoveno, že Eliza dostane vdovské věno ve výši pět set liber ročně,“ ujistil pan Balfour šeptem svou manželku. „Somerset nemá jediný důvod to zpochybnit; ta částka představuje vyloženě zanedbatelnou část majetku.“

Mluvil zahořkle, protože ani on, ani paní Balfourová se ještě zcela nesmířili s tím, jak radikálně se život jejich dcery v poslední době změnil. Před deseti lety se sňatek nesmělé sedmnáctileté Elizy Balfourové se škrobeným hrabětem ze Somersetu, o pětadvacet let starším než nevěsta, stal událostí společenské sezony,

a Balfourovi této záviděňíhodné skutečnosti dokázali v mnoha směrech využít. Od svatby neuplynul ani rok, a jejich nejstarší syn se oženil s jistou bohatou dědičkou, druhý se stal kapitánem u desátého pěšího pluku a v celém jejich sídle, zvaném Balfour House, nyní chodili výhradně po sametových koberečích.

Nikdo však nečekal, že hrabě, který se do loňského jara těšil výtečnému zdraví, tak rychle podlehne zápalu plic. Tím se společenské postavení Elizy, sedmadvacetileté vdovy bez potomka, který by hraběcí titul zdědil, podstatně zhoršilo. Pět set liber ročně... Lidé dokáží žít s částkou mnohem menší, ale v tomto bodě Eliza souhlasila se svým otcem. Deset let manželství s mužem, který projevoval větší náklonnost ke svým koním než k manželce, deset let téměř naprosté izolace ve studeném, hrůzu nahánějícím Harefield Hallu, deset let touhy po tom, co mohla mít, kdyby tomu okolnosti jen trochu přály... Vzhledem k tomu, čeho – přesněji řečeno koho – se Eliza musela tehdy vzdát, se příjem pět set liber ročně jeví jako pakatel.

„Kéž by mu byla porodila syna...“ lamentoval pan Balfour snad popáté.

„Dělala, co mohla!“ utrhla se na něj paní Balfourová.

Eliza se silně kousla do rtu. Slečna Margaret Balfourová – Elizina sestřenice – jí pod stolem stiskla ruku. Hodiny odbily půl jedné. Už půl hodiny čekají na nového hraběte, bez jehož přítomnosti se poslední vůle číst nezačne. Elize se svíral žaludek očekáváním. Hrabě dozajista – dozajista – přijde co nevidět.

„Ostudné,“ zamumlala paní Balfourová, třebaže klidný výraz a úsměv z jejího obličejce nezmizely. „Opozdil se o devět měsíců a nechává na sebe čekat i dnes. Není to ostudné, Elizo?“

„Ano, maminko,“ odvětila Eliza automaticky. Vždycky bylo snazší souhlasit, i když ten nezvyklý odklad po pravdě zavinil starý hrabě, ne ten nový. Protože zesnulý hrabě si vymínil, že jeho závěť se bude číst, teprve až když se sejdou všichni, jejichž jméno je ve vůli zmíněno. Nový hrabě ze Somersetu – synovec Elizina

manžela kapitán Courtenay, předpokládaný dědic, jenž by o nárok na dědictví ale přišel, pokud by se narodil dědic jiný – však v době, kdy jeho strýc loni v dubnu zemřel, sloužil v Západní Indii, a jelikož v roce 1818 připlout po moři rychleji nebylo možné, dalo se oprávněně předpokládat, že jeho návrat si vyžádá hodně času. Čekání bylo mučivě dlouhé, ale pochopitelné.

Všichni, kteří se v knihovně shromáždili, tedy žili v napětí již mnoho měsíců a svou daň si vybíralo i další, dnešní zpoždění: ctihodná paní Courtenayová, švagrová zesnulého hraběte a matka nového, nespouštěla oči ze dveří, její dcera, lady Selwynová, netrpělivě poklepávala prstem, zatímco lord Selwyn zaháněl nervozitu tím, že na celou místnost vyprávěl příběhy, kterými stavěl na odvislou nadřazenost.

„A tak mu povídám: ‚Byrone, starý brachu, tohle prostě musíš napsat!‘“

Vedle něj, uprostřed místnosti, Somersetův právník pan Walcot s nuceným úsměvem listoval v papírech a stále je znova a znova přerovnával. Netrpělivi byli všichni, ale určitě nikdo víc než Eliza. Cítila, jak v ní s každým zatíkním stojacích hodin nervozita narůstá, ačkoli už nyní byla nebezpečně velká jako ještě nikdy. Po deseti letech – deseti dlouhých letech – ho dnes opět uvidí. Připadá jí, že se to snad ani nemůže stát.

Není vyloučeno, že dnes nepřijde. Co je Eliza na světě, už zažila tolik zklamání, že – a to ví z vlastní zkušenosti – je nejlepší být připraven na nejhorší: třeba si spletl datum nebo jeho kočár potkala nějaká strašlivá nehoda. Případně se rozhodl raději jet zpátky do Západní Indie, než aby ji musel znovu spatřit. Takové zpoždění je u něj nezvyklé, býval vždycky dochvilný. Ale co když se změnil?

Nakonec se však, právě když hodiny odbíjely tři čtvrtě, dveře přece jen otevřely.

„Jeho Ctihodnost hrabě ze Somersetu!“ ohlásil majordomus Perkins.

„Upřímně se omlouvám za zpoždění,“ pravil nový hrabě ze Somersetu, sotva vkročil do místnosti. „Cesty byly kvůli dešti zrádné..“

Eliza v tu chvíli strnula. Srdce se jí rozbušilo, ztěžka dýchala, žaludek se jí stáhl a stát zůstávala ne ze zdvořilosti, ale prostě proto, že jí nic jiného nezbývalo, když viděla, že je to opravdu on. Celé měsíce si tento okamžik představovala – a stále neměla pocit, že je na něj připravena.

„Oliverku!“ Paní Courtenayová s rozzářenými očima a s lady Selwynovou v těsném závěsu spěchala ke svému synovi. Ten objal nejdřív matku a potom sestru. Paní Balfourová nad tím porušením etikety nesouhlasně zamlaskala – správně měl nejdřív zamířit k její dceři, ale to nebylo pro Elizu důležité. Na první pohled se vlastně téměř nezměnil. Stále byl velmi vysoký, vlasy měl i nyní velmi světlé a oči stejně chladně šedé jako ostatní členové jeho rodiny a dál z něj vyzařovala klidná sebejistota, pro něj vždy tak typická. Ale po deseti letech strávených v pozici námořního důstojníka bylo vidět, že má širší ramena a jeho bledá pleť pod slunečními paprsky ztmavla. Prospělo mu to. Tuze mu to slušelo.

Somerset pustil ruce své sestry a obrátil se k Elize. Najednou si s hrůzou uvědomila, že k ní uplynulá léta stejně laskavá nebyla. Vzhledem ke své malé postavě, hnědým vlasům a nezvykle velkým očím byla vždycky přesvědčena, že se podobá nějakému vyděšenému nočnímu tvorů, ale nyní se bála, že coby vdova, celá v černém a s postavou, na které se podepsaly stres, únava a nejistota posledních měsíců, bezpochyby připomíná krysu.

„Lady Somersetová,“ řekl a uklonil se před ní.

Ani jeho hlas se nezměnil.

„Mylorde,“ oslovila jej Eliza. Ucítila, že se jí roztřáslý ruce, proto je zařala v pěst a schovala do sukní, zatímco nejistě dělala pukrle a sbírala síly, aby vydržela jeho upřený pohled. Co v jeho očích uvidí – snad hněv? Výčitky? Neodvážila se doufat ve vřelost. Tu si nezaslouží. Oba se napřímili v tutéž chvíli a konečně, konečně

se po tak dlouhé době jejich oči setkaly. Ale když se do těch jeho podívala, nespatriła nic.

„Dovolte mi, abych vám vyjádřil svou nejpříjemnější soustrast,“ pravil. Slova byla uctivá, tón neutrální. Jeho výraz by se nedal popsat jinak než jako zdvořilý.

„Dě-děkuji vám,“ vyhrkla Eliza. „Cestu jste měl příjemnou, doufám?“

Zdvořilostní obraty jí z jazyka plynuly bez přemýšlení, což bylo skutečně velmi dobře, protože v té chvíli jí mozek stejně nefungoval.

„Jak to jen bylo možné, vzhledem k počasí,“ odpověděl. Z jeho chování, držení těla ani tónu se nedalo vyčíst, jestli v jeho hlavě nastal podobný zmatek, jaký panoval v Elizině. Vypadalo to, že pohled na ni na něj nemá sebemenší vliv. Jako by se nikdy předtím nesetkali.

Jako kdyby ji kdysi nepožádal o ruku.

„Ano...“ slyšela Eliza svůj hlas s pocitem, že k ní doléhá odněkud z dálky. „Ten déšť... byl nevidaně prudký.“

„Vskutku,“ souhlasil s úsměvem, ale s takovým, s jakým se na ni ještě nikdy nedíval. Zdvořilým. Společenským. Neupřímným.

„Chlapče, rád vás zase vidím, opravdu rád!“ Zamířil k němu Selwyn, napřáhl paži a Somerset mu s ní potřásl. Jeho úsměv byl najednou znovu vřelý. Udělal pár kroků ke středu místnosti, od Balfourových – a Elize nezbylo než překvapením zamrkat.

Co se stalo? Po tolika letech, která strávili každý jinde, po tak dlouhé době, kdy si věčně lámala hlavu nad tím, kde se Somerset asi nachází a zda je šťastný, kdy znovu probírala všechny vzpomínky na časy, které spolu prožili, a po všech těch hodinách, kdy litovala každé z událostí, kvůli nimž je dělila tak obrovská vzdálenost – takhle tedy proběhne jejich setkání? Padne jen pár zdvořilých banalit?

Eliza se zachvěla zimou. Lednový chlad v domě panuje celé dopoledne – rozkaz jejího zesnulého manžela, aby se v krbech

v tu dobu netopilo, ho přežil –, ale Elize teď připadalo, že vzduch ji skutečně mrazí. Celé desetiletí je dělily doslova oceány, a přesto ji nyní zaskočil pocit, že Oliver – *Somerset* – od ní nikdy nebyl dál než v této chvíli.

„Začneme?“ navrhl Selwyn. Dokonce ještě předtím, než se oženil s neteří zesnulého hraběte, byli tito dva pánové blízkými přáteli, protože jejich pozemky spolu sousedily, ale právě kvůli tomu byl jejich vztah vrtkavý. Poslední obchodní schůzka před skonem starého hraběte se dokonce rozvinula v hádku tak hlasitou, že všem v celém domě zaléhaly uši, nicméně nedočkavost v Selwynově obličejí nyní svědčila o tom, že dnes s naprostou jistotou očekává velkorysý odkaz.

Pan Walcot přikývl a rozkládal před sebe listiny, zatímco Balfourovi, Selwynovi a Courtenayovi, každá rodina ze své strany místnosti, jej sledovali jako hladoví vlci. Z té scény by mohl vzniknout dramatický živý obraz. Možná i olejomalba ve výrazných barvách. Eliza cítila v prstech, že by nejraději sáhly po malířském štětcí.

„Toto je poslední vůle a závěť Julia Edwarda Courtenayho, desátého hraběte ze Somersetu...“

Elizina pozornost polevila spolu s tím, jak se pan Walcot jal vypočítávat nedozírné bohatství, které novému hraběti nyní připadne. Zdálo se, že paní Courtenayová co nevidět radostně zajasá, lady Selwynová zaháněla úsměv, avšak Somerset se mračil. Polekala ho snad rozsáhlost toho majetku, nebo jej dokonce překvapila? Neměla by. I přes šetrivou povahu zesnulého hraběte byl Harefield Hall výstavní skříní blahobytu tohoto rodu: od porcelánových šálků na čaj po židle z východoindického palisandru, od stěn s parožími, kožešinami a loveckými trofejemi po olejomalby zobrazující plantáže s cukrovou třtinou, které svého času vlastnil. Harefield Hall toto nepředstavitelně velké jmění hrdě předváděl. A po několika krátkých větách se Somerset stal majitelem toho všeho, jedním z nejbohatších mužů v Anglii a zároveň jedním

z nejtádanějších ženichů. Od této chvíle mu budou všechny nezadané dámy padat k nohám.

Kdežto Eliza... Po dnešním dnu by mohla v Harefieldu zůstat a do doby, než se nový hrabě ožení, zastávat úlohu hostitelky, nebo se může přestěhovat do Dower House na okraji panství, případně se vrátit do domu, v němž strávila dětství. Ani jedna z těchto možností v ní nebudila obzvláštní nadšení. Vrátit se do Balfouru, kde by znovu žila pod přísným dohledem svých rodičů, by bylo hrozné, avšak zůstat tady, tak blízko k muži, který k ní očividně nechová žádné city, zatímco ona po něm toužila celých deset let? To by byla svého druhu muka.

„Elize Eunice Courtenayové, ctihodné hraběnce ze Somersetu...“

Eliza zaznamenala, že padlo její jméno, ale slovům nevěnovala pozornost. Nicméně podle toho, že se pan Balfour opřel zády o opěradlo a napětí v jeho licousech povolilo, jí bylo jasné, že co pan Walcot oznamuje, je v souladu s manželskou smlouvou. Budoucnost má zajištěnou, i když nebude valná. V duchu už viděla, jak se před ní do dále táhnou šedá, nezajímavá léta.

„Navíc vzhledem k řádnému plnění povinností a její poslušnosti...“

Je sice deprimující, když se o člověku mluví stejnými slovy, jaká by charakterizovala věrného loveckého psa, ale její matka po nich viditelně ožila a oči se jí chtivě zaleskly zjevně s nadějí, že starý lord Elize odkázal ještě něco, například drahý klenot ze své sbírky.

„... a pod tou podmínkou, že cti rodu Somersetů nepřivedí žádnou úhonu...“

To je mu podobné, připojit mravnostní doložku i k tomu skromnému odkazu, který pokládal za náležitý. Lakomec až do samotného konce.

„Všechny své majetky v Chepstow, Chawley a Highbridge, aby je výhradně sama užívala.“

Eliza rázem zpozorněla. Co že to pan Walcot právě řekl?

Místnost, v níž dosud vládlo ticho a klid, najednou rozezvučel halas.

„Zopakujte tu poslední větu, Walcote! Zaručeně jsem se pře-slechli!“ zaduněl hlas a Selwyn udělal krok kupředu.

„Ano, pane Walcote, nejsem si jistá, že to máte správně!“ Hlas paní Courtenayové, která se zvedala ze židle, zněl vysoko a pro-nikavě. A pan Balfour už také stál a natahoval ruku, jako by si ten dokument chtěl vzít a přečíst sám.

„Elize Eunice Courtenayové,“ opakoval pan Walcot poslušně, „vzhledem k řádnému plnění povinností a její poslušnosti a pod podmínkou, že cti Somersetů nepřivodí žádnou úhону, odkazují všechny své majetky v Chepstow, Chawley a Highbridge, aby je výhradně sama užívala.“

„Nesmysl!“ Selwyn nic takového nepřipustí. „Julius měl v úmyslu ty pozemky odkázat našemu mladšímu synovi Tarquinovi.“

„Mně to také řekl!“ potvrdila lady Selwynová neústupně. „Slíbil mi to,“ zdůraznila.

„Majetek spadající do vdovského věna lady Somersetové byl dohodnut v manželské smlouvě, že?“ dodala paní Courtenayová. „A o tomhle tehdy nepadla jediná zmínka!“

„Cožpak se všechny pozemky Somersetů nedědí spolu s titulem?“ zeptala se Margaret, které to také nešlo do hlavy, ale paní Balfourová na ni hlasitě sykla, aby ztichla.

„Jestli je to napsáno v odkazu zesnulého hraběte, jestli to tak stojí v jeho poslední vůli, pak s tím nic nenaděláte!“ připomněl pan Balfour všem přítomným.

Jako by dočista zapomněli, že v knihovně je s nimi i Eliza.

„Majetky v Chepstow, Chawley a Highbridge hrabě zdědil po předcích z linie své matky, a proto s nimi mohl naložit, jak uznal za vhodné,“ konstatoval pan Walcot s klidem.

„Nesmysl!“ zopakoval Selwyn. „Tohle nemůže být ten správný dokument!“

„Ujišťuji vás, že je,“ potvrdil pan Walcot.

„A já vám, chlape, povídám, že není!“ namítl Selwyn rozpáleně, protože veškerá předstíraná žoviálnost ho opustila. „Viděl jsem ho – a byl tam uveden Tarquin! Já tu závět viděl!“

„Ano, býval tam,“ souhlasil pan Walcot. „Ale zesnulý pan hrabě mi pouhých čtrnáct dnů před svou smrtí nařídil, abych ten řádek opravil.“

Selwynův zrudlý obličej rázem zbledl.

„Ta vaše hádka,“ zašeptala lady Selwynová.

„Mluvili jsme o půjčce – byla to čistě obchodní záležitost,“ šeptl Selwyn. „Určitě se nerozhodl poslední vůlí změnit, to by přece neudělal –“

Tak kvůli tomu se tehdy pohádali: Selwyn požádal o půjčku. Eliza by ho před takovou pošetilostí mohla varovat. Selwyn se vskutku musel nacházet v zoufalé situaci, protože nemohl nevědět, že nenapravitelně šetrný a nebetyčně hrdý hrabě pokládá výzvy, aby otevřel peněženku, za učiněný vrchol impertinence.

„Ujišťuji vás, že v této věci – stejně jako v naprosto všech ostatních – se zesnulý hrabě vyjádřil naprosto jednoznačně,“ odvětil pan Walcot klidně. „Ty pozemky připadnou lady Somersetové.“

Selwyn se otočil k Elize.

„Jakou jedovatost jste mu pošeptala do ucha?“ vyštěkl.

„Jak se opovažujete –“ hájila ji rozhořčená paní Balfourová.

„Selwyne!“ zazněl na protest chladný Somersetův hlas, a Selwyn se okamžitě dal na ústup.

„Omlouvám se – neměl jsem v úmyslu... Po-politováníhodný lapsus v mém chování...“

Lady Selwynová se zastrašit nenechala. „A co ta mravnostní doložka? Rozvedl to můj strýc nějak podrobněji, naznačil, jakého chování se má týkat?“

„Nechápu, proč by na tom mělo záležet,“ podotkla paní Balfourová. „O dobrém jménu mé dcery nejsou žádné pochybnosti.“

„Paní Balfourová, pokud můj strýc došel k závěru, že ten požadavek je třeba do závěti zahrnout, potom mi to připadá mimořádně důležité;“ namítla lady Selwynová ostře.

„Nechceme tím naznačit, že si jí nevážíme;“ pravila paní Courtenayová. „Lady Somersetová ví, jak upřímně ji máme rádi.“

Lady Somersetová však dosud neměla sebemenší důvod si něco takového myslet.

„K tomu zesnulý pan hrabě pouze uvedl, že výklad té doložky plně závisí na rozhodnutí jedenáctého hraběte ze Somersetu, a nikoho jiného;“ pokračoval pan Walcot.

Selwyn, lady Selwynová i paní Courtenayová právě otevírali ústa, aby svůj názor podpořili novými argumenty, když zasáhl Somerset.

„Jestli si můj strýc přál jí toto odkázat, potom s tím samozřejmě nemám žádný problém;“ prohlásil rozhodně.

„Ovšem, ovšem;“ zareagoval Selwyn, kterému se podařilo znovu nasadit žoviální tón. „Ale, můj drahý chlapče, myslím, že by bylo záhodno, abychom prodiskutovali, o jaké chování by se muselo jednat, aby –“

„Nesouhlasím;“ pronesl Somerset klidně a sebejistě, na pohled naprosto neovlivněn nevraživými pohledy, kterými ho členové jeho rodiny častovali. „A pokud se lady Somersetová od doby, kdy jsem byl naposledy na britské půdě, nezměnila k nepoznání, pak její chování nezavdává příčinu dokonce ani k pozvednutí obočí.“

Eliza sklopila oči a zčervenala ve tvářích. Přesto ji potěšilo, že Somerset je o tom stále pevně přesvědčen, přestože před deseti lety mu právě to bylo trnem v oku.

„Přesně tak;“ souhlasila paní Balfourová spokojeně.

„Leč vzhledem k neobvyklosti toho dodatku;“ pokračoval Somerset, „jsem toho názoru, že jeho existence by měla zůstat jen mezi námi. Koneckonců nikdo z nás nestojí o to, aby se šířily nějaké klepy.“

Přítomní v celé místnosti přikyvovali – Balfourovi nadšeně, Selwynovi zdráhavě, pouze paní Courtenayová stále vypadala, že chce znovu hlasitě protestovat.

Nastala dlouhá, předlouhá pauza.

„Jaký roční příjem z těch majetků plyne?“ zajímal se Selwyn.

Pan Walcot nahlédl do svých poznámek.

„Průměrně vynášejí něco přes devět tisíc liber ročně,“ řekl.

„S jejím vdovským věnem to dohromady dává deset tisíc.“

Příjem deset tisíc ročně.

Deset tisíc liber. Rok co rok.

Je bohatá.

Závratně bohatá!

Bohatší než lady Oxfordová nebo lady Pelhamová, ony proslulé dědičky, které zazářily každá ve své společenské sezoně; bohatší než mnozí lordi ve Whitehallu. Opravdu by to mohla být pravda? Manžel jí nikdy nedal najevo, že Eliza je pro něj něčím jiným než věčným zklamáním. V každém ohledu horší než jeho první žena, navíc stejně jako ona neschopná dát mu syna. Nicméně teď ho jeho zlá vůle, nevole nad Selwynovým chováním přiměla, aby se k Elize zachoval s velkorysostí, s jakou se za jeho života nikdy nesetkala. Deset tisíc liber ročně. Učinil z ní skutečně bohatou ženu. Elize připadalo, že nit, která ji poutala k realitě, se právě znenadání přetrhla a ona se od ní rychlostí blesku vzdaluje. Nedokázala by zopakovat jedinou další věc, která se při čtení zbývající části poslední vůle stala, jen si po nějaké době všimla, že skončilo, protože všichni ostatní začali vstávat, a tak se mechanicky řídila jejich příkladem. Slova „deset tisíc liber ročně“ se jí v hlavě odrážela stále znovu jako ta nejhlasitější z ozvěn a bránila jí myslet na cokoli jiného.

„Deset tisíc liber!“ zašeptala jí Margaret vzrušeně do ucha, když vycházely ven. „Uvědomuješ si, co to znamená?“

Eliza pohnula hlavou, ale jestli to bylo přikývnutí, nebo odmítnutí, sama nevěděla.

„Elizo, tím se mění úplně všechno!“

Kapitola druhá

Nazítří stála Eliza na schodišti před Harefieldem, aby se s hosty rozloučila. Dalšíh čtrnáct dnů tam měla zůstat jen Margaret, která Elize dělala společnost již od úmrtí hraběte, a Eliza se nemohla dočkat, kdy už Harefield bude opět patřit jen jim. Své rodiče dřív uslyšela, než uviděla, protože pan Balfour zvýšeným hlasem dával rozkazy sluhům a paní Balfourová kárala služky. Když se objevili mezi dubovými dveřmi hlavního vchodu, Eliza se nadechla, aby sebrala síly.

„Dokážeš to,“ zašeptala jí do ucha Margaret. V hodinách, které od přečtení poslední vůle uplynuly, se jednoznačně ukázalo, že pan Balfour očekává, že bude rozhodovat o veškerém majetku, který Eliza nyní získala. Ta teď bude mít poslední šanci vyvést své rodiče z omylu.

„Uvidíme se za několik týdnů, samozřejmě,“ řekla paní Balfourová.

„Ne abys otálela, cesty pak budou ještě v horším stavu,“ nařídil jí pan Balfour.

„Jen mě napadlo, jestli –“ začala Eliza nesměle.

„Do té doby budou všechny tvé nejnaléhavější finanční záležitosti vyřešeny,“ pravila paní Balfourová. „Že mám pravdu, choti?“

„Ano, s panem Walcotem jsem o tom už mluvil.“

Protože to bylo nejméně rozloučení, na něž se pan Balfour dokázal zmoci, již jen směrem k Elize krátce kývl hlavou a zmizel

dolů po schodech, takže ji tam zanechal s její matkou – protivníkem, který naháněl větší hrůzu.

„Myslela jsem, že bych snad...“ zkusila to Eliza.

„Podle našeho názoru bude nejlepší, když se tvým dědicem stane Hector,“ pravila paní Balfourová rázně.

Hector byl Elizin nejmladší bratr.

„Nevím –“

„Podle mě z toho bude mít největší prospěch Rupert,“ skočila Elize do řeči paní Balfourová.

Ze všech jejích titulem poctěných bratrů-podrazáků byl Rupert nejhorší.

„Myslím, že bych raději –“

„Pan Balfour se o ty papíry může postarat, jakmile se vrátíš domů.“ Paní Balfourová na znamení, že rozhovor skončil, popleskala Elizu po tváři.

Tobě ten majetek nepatří, mohla by Eliza říct své matce, kdyby byla odvážnější. Nejsou to tvoje peníze, abys je utrácela, na kohokoli přepisovala ani abys zařizovala, aby skončily mimo můj dosah.

„Ano, máti,“ vzdychla poraženecky Eliza.

„Tedy rozhodnuto. Na shledanou – uvidíme se záhy. A má zlatá, pamatuj, že jsi stále hraběnka. Neměla bys Selwynovým dovolit, aby bylo po jejich a mávali s tebou.“

Absurdnost situace, v níž paní Balfourová tuto radu dávala, neušla Elize stejně jako Margaret, která měla velký problém s tím, aby nepropukla v smích. A po tomto posledním pokynu paní Balfourová odešla.

„Vím, je to tvoje matka a moje teta,“ podotkla Margaret, zatímco přihlížely, jak paní Balfourová nastupuje do kočáru. „Ale kdybych viděla, že nebezpečně balancuje na samém okraji útesu a hrozí jí pád do oceánu, byla bych v silném pokušení. Nestrčila bych do ní, ale zcela určitě bych nad tím váhala.“

Na rozdíl od Elizy Margaret ostatním zpravidla říkala přesně to, co si myslela, a právě v tu chvíli, kdy si to myslela, a v této

vlastnosti její příbuzní spatřovali důvod, proč se nikdy nevdala. Eliza věnovala chvíli tomu, aby vzdala dík, že paní Balfourová už je z doslechu. Pak se obě obrátily, protože někdo za nimi potichu zakašlal. Ve dveřích se objevil Somerset a z jeho pobaveného výrazu bylo zřejmé, že Margaretinu značně neuctivou poznámku mimoděk zaslechl. Místo Margaret však zrůžověla Eliza.

„Ach,“ vzdychla Margaret, ale neznělo to nijak zvlášť znepokojeně.

„Budu předstírat, že jsem nic neslyšel,“ podotkl Somerset s úsměvem. V mládí se s Margaret přátelili a showivavost k jejím nezdvěřilostem ho zřejmě neopustila.

„Prosím vás o to,“ řekla Margaret.

Somerset se zazubil. Ten úsměv zahnal jeho odměřenost, jako by mezi mraky vysvitlo slunce, a Eliza zalapala po dechu, ale když se potom otočil k ní, veškerá vřelost se ztratila stejně rychle, jako se předtím objevila.

„Mylady, váš otec mě informoval, že máte v úmyslu vrátit se do sídla vaší rodiny,“ řekl, a třebaže se díval přímo na ni, Eliza měla pocit, že hledí skrz.

Podívej se na mě! zakřičela by na něj nejraději. *Jsem tady, dívej se na mě!*

„Ano,“ špitla místo toho, tiše jako myška. „Ano, mám.“

Dámy nezvedají hlas, na stupeň provokace nehledě.

Somerset přikývl. Z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. Ulevilo se mu? Dozajista.

„Pokud si to přejete,“ řekl.

Nepřeje. V žádném případě si to nepřeje. Ale zbývá jí snad něco jiného?

„Na cestu si samozřejmě můžete vzít kterýkoli z kočárů,“ pokračoval. „A jestli si chcete s sebou odvézt někoho ze služebnictva...“

„To je od vás laskavé,“ řekla Eliza.

„Maličkost,“ odvětil a znělo to, jako když to myslí vážně. Může snad být něco ještě nesnesitelnějšího než taková lhostejnost?

„Nicméně i tak vám děkuji,“ snažila se Eliza.

Nastalo ticho.

„To nemusíte,“ pronesl Somerset potichu. „Jen to jen moje povinnost coby hlavy rodiny.“

Ta poznámka pro ni byla ještě bolestnější než jeho lhotejnost. *Povinnost. Rodina.* Ta slova ji mučila.

„Sbohem, má drahá lady Somersetová!“ zazpívala lady Selwynová předstíraně sladkým tónem a rychle proklouzla dveřmi. „Nemůžeme vám za vaši pohostinnost ani dost poděkovat.“

„Sbohem, mylady.“ Paní Courtenayová nebyla tak zkušená herečka jako její dcera, proto se ani neusmála.

„A chovejte se slušně!“ zažertoval Selwyn a pohrozil Elize prstem až u obličeje. „Nechtěli bychom vám ten majetek zase vzít, že?“

„Selwyne!“ zasáhl Somerset ostře.

„Lady Somersetová ví, že si jenom dělám legraci!“

„Ovšemže to ví,“ souhlasila lady Selwynová. Podívala se ze Somersetu na Elizu a nasadila přísný výraz. „Somersete, smím vás požádat, abyste mi pomohl nastoupit do kočáru?“

„Paže vašeho manžela vám posloužit nemůže, Augusto?“ navrhl Somerset zlehka. „Je několik věcí, které bych nyní chtěl s lady Somersetovou probrat.“

Lady Selwynová střelila po Elize pohledem, jako kdyby za to mohla, ale potom zdráhavě vykročila za manželem a svou matkou.

„Příštích čtrnáct dní budu ve městě,“ sdělil Somerset Elize. „Jestli se naskytne něco, s čím byste potřebovala pomoci, prosím, neváhejte mi napsat.“

Eliza přikývla.

„Přeji hezký zbytek dne, lady Somersetová,“ rozloučil se a sklonil se k její ruce.

„Lorde Somersete,“ řekla. Ironií osudu teď spolu sdíleli příjemní. Byl to krutý výsměch tomu, co mohlo být, kdyby Elizina matka

netoužila tak horlivě po tom, aby dceři zajistila titul, a kdyby se Elizina vůle nedala tak snadno zlomit.

Když Somerset zvedl hlavu od její ruky, jejich pohledy se setkaly. A buď se teď, těsně před odjezdem, přestal mít na pozoru, anebo ho prostě překvapilo, jak blízko je její obličej k jeho, takže když se jejich oči setkaly, jeho neutrální maska sklouzla. Zdvorný výraz se najednou změnil v zainteresovaný, dokonce zaskočený, a jeho ruka v rukavici tu její nekontrolovatelně stiskla. A Eliza konečně měla pocit, že ji skutečně vidí.

Nehledí jenom skrz ni, jako by byla někdo nedůležitý a neznámý, ani se na ni nedívá jako na nějakou poněkud nepříjemnou povinnost, s níž je třeba se vypořádat; opravdu ji vidí: ji jako Elizu a sebe jako Olivera, dva lidi, kteří kdysi jeden druhého znali tak dobře, jak jen je možné někoho znát. A ačkoli ta chvilka jistě netrvala déle než dvě vteřiny – než se její rozbušené srdce třikrát stáhlo –, měla pocit, jako by jí něčí ruka sáhla až do hrudi a stiskla.

„Somersete! No tak, pospěšte si!“

A bylo to pryč. Somerset její ruku pustil, jako by se o ni spálil.

„Sbohem, slečno Balfourová,“ rozloučil se chvatně s Margaret. „Bylo mi potěšením vás obě vidět, i když bych si přál, aby to bylo za šťastnějších okolností.“

Hbitě seběhl po schodech a nastoupil do kočáru.

„A mně vás,“ zašeptala Eliza do prázdného prostoru, který za sebou nechal. Jako obvykle zareagovala příliš pozdě.

„Nepůjdeme dovnitř?“ navrhla Margaret potichu a pozorně se podívala Elize do obličeje. Eliza přikývla.

Vrátily se do salonku v patře. Byl ze všech pokojů nejméně parádní, jeho závěsy prožrali moli a koberce s žakárovým vzorem vybledly, ale Eliza si ho oblíbila ze všech nejvíc, protože tam na stěně visel obraz s mořskou scénérií, který namaloval její dědeček, mimořádně talentovaný a věhlasný umělec. Obraz s loďkou na hladině chladného, záhadného oceánu do Harefieldu přivezla

předchozí hraběnka a pohled na něj byl Elize každodenní útěchou, stálou připomínkou jedinečných odpolední, která trávila se svým dědou, když se učila malovat. Tehdy dávno, než jí dali dlouhé sukně a vlasy vyčesali nahoru, se naivně domnívala, že by se mohla v jeho stopách vydat na uměleckou dráhu.

„Mylady, přála byste si čaj?“ nabídl Perkins potichu.

„Myslím, že potřebujeme něco podstatně silnějšího než čaj,“ prohlásila Margaret, z rusých vlasů si stáhla krajkový čepec a z nohou saténové lodičky. „Kapku brandy, jestli můžu prosit!“

Perkins ani pohybem obočí neprozradil překvapení, ač ta žádost byla pro dámu nevhodná, a okamžitě se vrátil s podnosem, na němž byl nejkvalitnější koňak zesnulého hraběte.

„Děkuji vám,“ řekla Eliza poté, co každé z nich nalil, kolik se pro dámu sluší. Až se vrátí do Balfouru, Perkins jí bude chybět.

„Prvotřídní!“ zvolala Margaret, a jakmile Perkins ze salonku odešel, sáhla po karafě z křišťálového skla a oběma sklenky štědře dolila.

Ze všeho nejvíc ale bude Eliza postrádat Margaret. Posledních devět měsíců, kdy mezi čtyřmi stěnami Harefieldu vězela jako v pasti, by bylo nekonečných, kdyby Margaret neposlali, aby jí dělala společnost, dokud neuplyne nejpřísnější doba smutku. Mít svou sestřenicí – nejdražší přítelkyni – tak blízko u sebe po tolika letech strávených v odloučení, jí přineslo neočekávanou radost, ale teď...

„Připijeme si na náš blízký návrat do milující náruče našich nejbližších příbuzných?“ zeptala se Eliza, když sklenku brala do ruky.

„V žádném případě,“ odmítla Margaret. „Samotné to pomýšlení mě děsí.“

„Já vím,“ řekla Eliza, protože Margaret se s tím názorem netajila. „Ale tady zůstat nemůžu, Margaret. Choval se s dokonalou zdvořilostí, ale před takovou prázdnotou bych dala přednost i nepřátelskému postoji.“

Eliza jí nemusela vysvětlovat, o kom mluví.

„Je to deset let,“ řekla Margaret. „Určitě ho nemůžeš stále ještě...“

Eliza upíjela ze sklenice. Brandy ji páčila v hrdle až dolů.

„Vím, je to nerozum,“ špitla Eliza. „Ale když jsem ho zase uviděla...“

Vzpomínka na tu neuvěřitelnou vteřinu, která jí otrásla tělem i duší, jakmile vstoupil do místnosti, byla stále až příliš živá.

„Jako by do mě uhořel blesk,“ přiznala a začervenala se, když uslyšela slova, jimiž ten krajně intenzivní prožitek vyjádřila.

„To muselo být nepříjemné,“ podotkla Margaret. „Vlastně jsem ráda, že jsem se nikdy nezamilovala. Vypadal přesně tak, jak sis ho pamatovala?“

„Líp,“ odvětila Eliza zasmušile. „Až příliš dobře. Nemohl se vrátit aspoň trochu ošklivější?“

„Víš jistě, že je pohledný? Není prostě jen hodně vysoký?“ zeptala se Margaret. „Všimla jsem si, že lidé si ty dvě vlastnosti často pletou.“

„Vím,“ potvrdila Eliza a znovu si lokla brandy.

„Dower House leží od Harefieldu kus cesty,“ řekla Margaret. „Kdybys byla tam, snadno by ses mu vyhnula. Opravdu by se to nedalo vydržet?“

Eliza zavrtěla hlavou.

„Zůstávat na okraji jeho života,“ řekla. „Věčně si přát, abych ho s ním sdílela, zatímco on si ho bude užívat, ožení se a bude mít děti s někým jiným? Ne, to by na mě bylo příliš.“

Nicméně když si představila tu druhou možnost – žít v Balfouru se svou matkou –, po zádech jí přeběhl mráz.

„Ale vrátit se k tomu, aby mě rodiče komandovali? Myslím – myslím, že radši prostě zmizím. Nezbyvá mi tolik sil, abych to přestála.“

„Opravdu jsi v posledních letech byla tolik nešťastná?“ zeptala se Margaret potichu.

Eliza neodpověděla. V dopisech, které Margaret posílala týden co týden, a při jejich nepřiliš častých návštěvách se podrobnostem o svém manželství vyhýbala, protože nechtěla, aby to vypadalo, že dramaticky přehání nebo je rozmazlená. A po pravdě, i když zesnulý hrabě nebyl manžel, jehož by si sama zvolila, a život hraček ze Somersetu si nijak zvlášť neužívala, právě uplynulá léta nezůstala zcela bez radosti a štěstí. Jenom se v životě stráveném snahou zavděčit se muži, jehož přirozeným sklonem bylo kritizovat, Eliza musela naučit ty malé radosti a tiché štěstí nacházet. Natolik uspěla, že si začala dělat starosti, jestli ona sama není už tak malá a tichá, že by ji snadno mohli uklidit do kredence spolu s porcelánovým servisem – a nechat ji tam čekat na den, kdy bude muset znovu ozdobit slavnostně prostřený stůl.

„Nemá smysl se tím soužit,“ dodala Eliza po chvíli. „Vrátím se do Balfouru. Jinou možnost nevidím.“

Připadala si zoufalá a nešťastná a doufala, že Margaret ji nějak příhodně uklidní, třeba ji pohladí po vlasech.

„Chceš vědět, co si o tom myslím? Je to od tebe nebetyčná hloupost,“ ohromila ji Margaret.

Nic takového Eliza v žádném případě nečekala.

„Co prosím?“

„Zapomněla jsi snad, že teď jsi jedna z nejbohatších žen v Anglii?“ Margaret se narovnal a vyčítavě mávla rukou směrem k Elize, která ten pohyb sledovala s jistým znepokojením – při tom se totiž nebezpečně přiblížila k velmi drahé váze z období vlády dynastie Ming.

„Jak bych mohla,“ odpověděla Eliza, „ale nevím, jestli se tím situace změní, Margaret. Věším v pasti stejně jako dřív.“

„Potom je toho bohatství pro tebe škoda, jestli se hodláš chovat tak zatraceně poraženecky,“ vyčetla jí Margaret a zavrtěla hlavou.

„Kam jinam bych podle tebe měla jít?“ zeptala se Eliza. Až dosud si myslela, že Margaret jí rozumí.

„Kamkoli!“ odsekla Margaret. „Zaručeně si teď můžeš dovolit mít vlastní dům. To tě ještě nenapadlo?“

O tom Eliza dosud opravdu neuvažovala. Paní Balfourová vždycky říkala, že vlastní dům si pořizují jen neprovdané ženy, které jsou buď velmi výstřední, nebo hodně v letech, případně obojí. Eliza přece nepatří ani k těm, ani oněm.

„Margaret, mluv vážně!“

„Myslím to naprosto vážně,“ potvrdila Margaret.

„Co bych vůbec dělala?“ zeptala se Eliza.

„Cokoli bys chtěla!“ zvolala Margaret. „Elizo, ty už jsi opravdu tak ušlápnutá, že nic nechceš?“

Eliza na Margaret zůstala zírat. Zášť v jejím hlase ji šokovala.

„Nic nechci?“ zopakovala. „Nechci? Margaret, já toho přece chci... Seznam mých přání by byl bez konce.“

„Opravdu?“ zeptala se Margaret a znělo to tak pochybovačně, že Eliza ztratila trpělivost.

„Opravdu,“ zdůraznila. „Chci nosit šaty, které si sama vyberu – už mám plné zuby toho, že vypadám jako hastroš. A chci malovat třeba celý den, když se pro to rozhodnu. A k tomu utrácet peníze tak lehkomyšlně, jak se mi zlíbí!“

Slova se jen hrnula a vypadalo to, že Eliza nemůže přestat.

„Chci, aby se v domě topilo i přes den, a chci jít, kam si zamenu, a hlavně, hlavně, Margaret, chtěla jsem si vzít muže, kterého jsem milovala, ne toho, koho mi nadiktovala povinnost. Ale to se nestalo. A nic se na tom nemůže změnit, proto mi promiň, že po tom, co mi život upíral splnit aspoň jedno z mých přání, teď mluvím poráženecky.“

Eliza si rozčileně otřela slzy. Přání paní Balfourové tak konečně vyplnila, ale bylo příliš pozdě, než aby slzy přinesly nějaký užitek.

„Hm,“ dodala Margaret po chvilce mlčení, „toho všeho se ti asi dosáhnout nepodaří, ale ve vlastním domě bys určitě mohla zkusit –“

„Nikdy mi to nedovolí,“ přerušila ji Eliza. „Jsem vdova, v první roce truchlení. Pravidla společenského chování...“

„E-li-zo.“ Margaret důrazně protáhla každou slabiku. „Už nejsi šedivá myšička slečna Balfourová. Jsi hraběnka. Vlastníš deset tisíc akrů půdy. Jsi bohatší než obě naše rodiny dohromady. Nepřišel čas ta pravidla porušit?“

Eliza si uvědomila, že na ni znovu užasle zírá. Na tom, co Margaret řekla, nevidí žádnou chybu, ale jak ta fakta šla jedno za druhým, najednou to vypadá, že Eliza nyní má jistou moc... To snad ani nemůže být pravda.

„Je to tvoje šance konečně žít tak, jak chceš,“ pokračovala Margaret. „Nemůžu se smířit s tím, že bys ji promarnila – co já bych za takovou příležitost dala!“

Margaret se teď nakláněla dopředu, ruce pevně sepnuté v klíně. Eliza si najednou přála, aby ten majetek dostala její sestřenice, ne ona. Protože Margaret, odvážnější, chytřejší a nepochybně přímočařejší než Eliza, by takovou možnost bezpochyby dokázala využít. A také by si to zasloužila. Zaslouží si od života víc, než aby si ji příbuzní jen posílali mezi sebou, aby se jim starala o děti, přehlížená a bezvýznamná, doopravdy lapená v pasti, protože je poslední neprovdaná sestra. Možná to nikdy nezaznělo nahlas, ale Eliza ví, že Margaret v jejich rodině pokládají za osobu, o níž žádný muž nestojí a která zůstane na ocet: za starou pannu. To není fér.

Nespravedlnost toho všeho začala Elizu pálit v těle víc než brandy. „Poslušná a řádně plní své povinnosti“, to o ní manžel napsal v poslední vůli. „Nezavdá příčinu dokonce ani k pozvednutí obočí,“ prohlásil Somerset na celou místnost. Právě tak ji zatím každý viděl. Především proto se s ní zesnulý hrabě chtěl oženit, její neprůbojnost pokládal za důkaz poddajnosti – a za dlouhá léta jejich manželství mu Eliza nikdy nedala důvod o tom zapochybovat. Nicméně Margaret má asi pravdu. Snad teď přišla její příležitost. Možná je to šance jich obou.

„To bych nemohla udělat sama,“ řekla Eliza pomalu. „Žít sama, to by bylo krajně nepatřičné.“

„Ve společnosti je spousta starých panen a vdov, které bys mohla pozvat, aby ti dělaly společnost.“ Margaret Elizinu námitku okamžitě zavrhla. „Mohla by to být kterákoli vážená žena. Já bych za tebou přijela, ale Lavinie je zase v jiném stavu.“

„Lavinie je semetrika,“ zdůraznila Eliza.

„Ale velmi plodná semetrika,“ dodala Margaret. „Jakmile se dítě narodí, bude chtít, abych k nim šla, a moje matka na tom bude trvat. Výsledek je jasný. Budeš se do toho muset pustit beze mě.“

Bez Margaret z Elizina odhodlání do týdne nezbude nic.

„Kdy se má to dítě narodit?“ zeptala se Eliza.

„V polovině dubna, pokud všechno půjde dobře,“ odpověděla Margaret. Podívala se na Elizu zamyšleně. „Ale... do té doby mě Lavinia potřebovat nebude.“

„Co kdybych napsala tvé matce,“ uvažovala Eliza nahlas, „a snažně ji poprosila o další tři měsíce tvé společnosti...?“

„Jen do doby, než se dítě narodí,“ přizvukovala Margaret a na rtech se jí objevil úsměv. „Tři měsíce, to není zase tak veliké přání.“

Na chvíli nastalo ticho.

„Musely bychom být velice, ale velice opatrné,“ řekla Eliza.

Margaretin obličej se doslova rozzářil.

„Myslím to vážně, Margaret,“ varovala Eliza. „Jestli Selwynovi zpozorují třeba i jen náznak něčeho nepatřičného, spustí poprask, že nedbám na mravnostní doložku. Potřebujeme vymyslet nějaký důvod, proč se nepřestěhujeme do Balfouru. Takový, který každý uzná.“

„Kam zamíříme?“ zeptala se Margaret. „Do Londýna?“

„Londýn...“ zopakovala Eliza toužebně. Hlavní město prakticky nenavštívila od doby, kdy tam prožila svou první (a zároveň poslední) společenskou sezonu. Představila si, jak v Londýně bydlí s Margaret a obě jsou volné a nezávislé, takže se mohou chodit dívat na tolik uměleckých děl a navštěvovat tolik muzeí, kolik se

jim zachce. V květnu se bude otevírat Letní výstava Královské akademie. Tu Eliza neviděla od toho roku, kdy jí bylo sedmnáct... Ale ne.

„Nemůže to být Londýn, dokud držím smutek,“ připomněla Eliza. „Okamžitě by z toho byl skandál.“

„Tak tedy jiné město,“ navrhla Margaret. „Město, kde se toho děje tolik, aby tam pro nás bylo stále dost zábavy, dokonce i když nemůžeš chodit na veřejné akce. Co třeba Bath?“

Bath. Eliza se zamyslela.

„Ano,“ přitakala konečně. „Protože mám za to, že tamější společenský život je klidné povahy, a mohla bych tvrdit, že mi lékař předepsal pitnou kúru. Nikdo by nevěděl, že je to lež.“

„Budu chodit do knihoven a na koncerty. A setkám se s novými zajímavými lidmi,“ snila Margaret.

„Ano, ano,“ navázala Eliza. „A já budu... budu...“

Selhal jí hlas, vkrádaly se pochybnosti. V duchu hned uviděla, jak se na tváři paní Balfourové objevuje nesouhlas, a Eliza pod jejím pomyslným pohledem ztrácela odhodlání. Pro matku to bude trpké zklamání. Stejně jako pro jejího otce. Eliza se kousla do rtu a zhlédla k dědečkovu obrazu visícímu na stěně – k té udatné loďce, která se vytrvale drží na hladině jen díky nezměrnému úsilí. Margaret vydala slabý povzbuzující zvuk, jakým by mohla uklidňovat vyděšeného koně, a Eliza se zhluboka, zhluboka nadechla.

„A ze mě bude parádnice...?“ zašeptala Eliza.

„Ano,“ odpověděla Margaret okamžitě.

„A budu malovat,“ pokračovala Eliza už jistěji.

„Celý den, když se pro to rozhodneš.“

„A – a už nikdy se nevdám z povinnosti!“ zvolala Eliza, které znenadání vyprahlo v hrdle. „To už – to už mám za sebou.“

Margaret naproti ní rychlým pohybem zvedla svou sklenku do vzduchu.

„Tak tohle bude přípitek podle mého vkusu,“ zdůraznila. „Na Bath!“

Kapitola třetí

Za svých sedmadvacet let Eliza učinila máloco, co by vybranou společnost pohoršilo, popudilo, či dokonce třeba jen překvapilo. Proto měl jejich odjezd z Harefield Hallu v sobě cosi výjimečně vzrušujícího; i když trvalo dva týdny, než ho naplánovaly, a každý člen rodiny Balfourových předem obdržel varovný dopis s jejím rozhodnutím, a ačkoli hodlaly odcestovat v pomalém kočáře rodu Somersetů, Eliza měla pocit, že se dopouští něčeho zakázaného. Jako by utíkaly z domova do skotské vesničky Gretna Green, aby rychle a tajně uzavřely sňatek.

„Napsala ti tvoje matka dnes znova?“ zeptala se Margaret, když nastupovaly do kočáru, za nimi Elizina služka Pardle. Nečekala je dlouhá cesta, od Bathu je nedělilo ani dvacet mil, proto se Eliza toho jasného únorového rána rozhodla pro bryčku, aby si užily tepla, až jim bude slunce svítit do obličeje. Zavazadla odvezl už předem Perkins se dvěma služkami, jedinými členy domácnosti, které si Eliza bere s sebou. Protože Harefield připravila o majordoma, což by nebyla udělala, kdyby ji o to Perkins výslovně nepožádal, připadala si příliš provinile, než aby si ze zdejšího služebnictva vybrala ještě někoho dalšího.

„Dopis na nás bude zaručeně čekat, až tam dorazíme,“ odtušila Eliza.

Jak se dalo předpokládat, nikoho z Balfourových jejich rozhodnutí nepotěšilo, ale Eliza, které dodávalo odvalu Margaretino

popichování a fiktivní výmluva na doporučení lékaře, neochvějně stála na svém. A když se všechny dopisy paní Balfourové – ačkoli obsáhly celou škálu nátlaku, od výčitek až po snažné prosby – ukázaly neúčinné, Margaret po dlouhém zdráhání dostala svolení Elize dělat společnost, dokud se Lavinii dítě nenarodí a Margaret odtamtud neodvolají.

„Somerset se už ozval?“ chtěla vědět Margaret.

Eliza neodpověděla a předstírala, že si urovnává sukně. S ohřátými cihlami u nohou a přikrývkami na klíně budou v pohodlí, dokud se někde nezastaví na občerstvení, ale Eliza si i tak vzala na cestu své nejteplejší – a nejnudnější – šaty: další černé, s dlouhými rukávy a vysokým límcem, k tomu silný vlněný plášť a nepraktický cestovní čepec, který jí značně překážel, kdykoli chtěla pootočit hlavu.

„Že tys mu ještě nenapsala?“ uhadla Margaret. „Elizo!“

„Já to udělám!“ slíbila Eliza v sebeobraně. Jeho svolení je pro její plán samozřejmě stejně důležité jako souhlas paní Balfourové, protože jen on má tu moc odebrat jí majetek; Eliza se však už tučetkrát posadila a vzala pero do ruky, aby dopis napsala, ale zatím se nezmohla na jediné slovo. Jak má napsat oficiální zprávu tomu, s kým si svého času posílala milostné dopisy?

„Napíšu mu, jakmile tam budeme,“ slíbila.

Naposled se ohlédla na Harefield, sídlo, jež svou rozsáhlostí dovede nahnat hrůzu. Dosud má v živé paměti, jak když sem v sedmnácti letech, rozklepaná strachy, přijela poprvé, trnula úzkostí, že na ni v jeho zdech číhá vrah. Ale přežila a dnes jej neopouští ani jako bojácná slečna Balfourová, ani jako nesmělá manželka, ale jako nezávislá lady Somersetová.

„Pojedme, Tomley,“ poručila tak důrazně, jak to jen svedla. Vyrazili svižným tempem, až se bryčka rozkymácela. Elizin obvyklý kočí onemocněl a mladší, Tomley, byl nad takové detaily povznesený – Eliza sebou trhla, když kočár znovu poskočil po drnu na cestě; ještě že se jí ani Margaret nedělá při cestě v kočáře nevolno.

„Co si přeješ udělat nejdřív?“ zeptala se Eliza Margaret, sotva kus cesty popojeli a ona otevřela desky s kresbami. Od každé urozené dámy se očekávalo, že bude své schopnosti zdokonalovat, ale ačkoli díky dědečkovi, uznávanému členovi Královské akademie, se Elize dostalo neobvykle kvalitního uměleckého vzdělání, stejně nedokázala kreslit v bryčce, která na každé nerovnosti na vozovce drncala.

„Tvoje truchlení nás ovšem bude výrazně omezovat – ne že bych ti to kladla za vinu, samozřejmě...“

„Tvého pochopení si vážím,“ pronesla Eliza rozržitě. Neměla by Tomleymu doporučit, aby zpomalil? Dnes je to první důležitá cesta, kterou podniká sama, bez toho, aby vše zařídil její otec nebo manžel, takže neví, do jaké míry má do jejího průběhu zasahovat. Silnice je zde velmi úzká, určitě není radno řídit se takovou rychlostí...

„... ale i tak nám zůstává hodně možností. Zahrady Sydney Gardens, přirozeně, a Lázeňská dvorana. Tomley, poslyšte, dávejte pozor!“

Na silnici před nimi se těsně před ostrou zatáčkou ukázal hluboký výmol. Tomley strhl koně prudce doprava, aby se jámě vyhnul, ale naneštěstí právě v té chvíli ze zatáčky vyrazil jiný kočár. Strět nastal zároveň rychle i pomalu: Tomley se pokoušel s koňmi vrátit na svou stranu a druhý kočár se snažil svůj povoz co nejrychleji zastavit, ale marně. Srážka byla nevyhnutelná. Kola kočárů se ošklivě třela o sebe, do vzduchu okamžitě vyletěly třísky a Eliza a Margaret se zoufale držely jedna druhé, když se bryčka odrazila do opačného směru a jejich podsedačky, příkrývka a kabelky vypadly ven.

Bryčka se zakymácela jednou, podruhé a už už to vypadalo, že se převrátí... Pak cosi hlučně třesklo a vrátila se na kola. Nakonec se oba kočáry zastavily a nastalé ticho rušilo jen překvapivě mírumilovné štěbetání ptáků ve větvích nad nimi.

„Nestalo se ti nic?“ zeptala se Eliza, sotva popadla dech.

„Ne – myslím, že ne,“ odpověděla Margaret a zvedla ruku, aby si upravila čepec, sesunutý ke straně.

„Pardle? Tomley?“

„Ano, milostivá paní,“ zašeptala Pardle, která se tak pevně držela boku bryčky, že jí zbělely klouby na prstech.

„Omlouvám se, milostivá paní, moc se omlouvám!“ vyhrkl Tomley a seskočil na silnici, aby dohlédl na koně, kteří s pěnou u huby vyděšeně kouleli očima. Na opačné straně cesty kočí právě dělal totéž.

Eliza si nesmyslně přejela rukama po pažích, jako by kontrolovala, zda to její údy přečkaly bez úhony. Jí i Margaret se zranění jako zázrakem zjevně vyhnulo, ale Margaret byla pod pihami bledá a Eliza si uvědomovala, že se celá třese.

Do ticha se ozvalo zaskřípění. Dveře druhého kočáru se pomaloučku otevřely a vystoupil z něj muž. Vysoký, snědé pleti, s tmavými kudrnatými vlasy. Na hlavě měl klobouk a o tom, že právě přežil nehodu, svědčilo na rozdíl od Elizy a Margaret pouze to, že klobouk se mu na hlavě posunul – z elegantní pozice sklouzl na vratkou. Muž se rozhlédl a poněkud užasle si zkoumavým pohledem nejdřív změřil svého kočího, potom se podíval na bryčku a nakonec na Margaret s Elizou.

„Vy mě chcete oloupit?“ otázal se spíš zvědavě než znepokojeně. „Má to být přepadení?“

Eliza na něj zírala. Ví jistě, že se při té nehodě neuhodila do hlavy?

„Ne, ne, ovšemže ne!“ zakoktala.

„Máte mě tedy snad v úmyslu rovnou zavraždit?“ zeptal se.

„V žádném případě!“ protestovala Eliza. Co to proboha...?

„K čertu! Tak čeho jste tím vlastně chtěly dosáhnout?“ zeptal se ten džentlmen a svrástil čelo. „Víte, právě jsem pěkně v klidu dřímala.“

Eliza na něj němě hleděla s otevřenými ústy. Proboha, kdo to je? Podle barvy pleti zřejmě pochází z Indie, což je tady, na

anglickém venkově, velmi neobvyklé, a soukromý kočár svědčí o tom, že žije v blahobytu, takže možná jde o bohatého velkoobchodníka na cestě do blízkého města. Ale obchodník by s ní takovým způsobem nemluvil.

„Nic takového jsme přece v úmyslu neměly!“ bránila se Margaret pobouřeně.

„Mylorde, hnal to děsně rychle!“ zvolal jeho kočí, který mezitím uklidnil koně a nyní ukazoval prstem na Tomleyho.

„Stejně jako vy!“ odsekl Tomley.

„Zastáváme tedy shodný názor, že k chybě došlo na obou stranách?“ navrhla Eliza chvatně, než mohly nervy zúčastněných povolit ještě víc.

„Ten verdikt se mi jeví poněkud předčasný;“ pravil džentlmen a rty se mu rozvlnily úsměvem, jako by byl v pokušení celou tu nehodu zařadit mezi veselé příhody. „Než porota vynese výrok, neměla by nejprve řádně vyslechnout svědky?“

„Těší mě, že vám to připadá zábavné, pane!“ podotkla Margaret jízlivě.

„Mne též;“ přitakal ten muž. „Smysl pro humor je vskutku největší poklad, jaký člověk může mít.“

Eliza jako ve snách sáhla po čepci, aby si ho na hlavě narovnála. Tohle není ta poklidná cesta, kterou si naplánovala, a kdyby slzy mohly věci pomoci, asi by se pustila do pláče. Teď už se měly pomalu blížit k Peasedownu a těšit se na posilující pokrm, ne trčet někde, kde lišky dávají dobrou noc, a konverzovat s neznámým džentlmenem tak prazvláštním, že snad nemá daleko k bláznovství.

„Tomley?“ obrátila se na kočího. „Můžeme pokračovat v cestě?“

Kočí potřásl hlavou.

„Špice levého kola praskly;“ hlásil, když je prozkoumal kritickým pohledem. „Ale nedělejte si starosti, mylady, Peasedown je odsud jen tři míle. Vezmu jednoho koně a hned jsem tu s kolářem zpátky!“

„A necháte nás tady?“ zeptala se Margaret. Dokonce i když Eliza na sobě nemá vdovské šaty, není záhodno zůstat bez ochrany na otevřené silnici – vždyť je to nesporně nepatřičné! Ale co jiného jim zbývá? Eliza zvedla oči k nebi.

Nebude brečet. Nebude a nebude. Ale proč ji takové neštěstí muselo potkat zrovna dnes, právě když se odhodlala začít nový život?

„Jsem dalek toho, abych se do věci vměšoval,“ přerušil její zasnění džentlmenův hlas. Stále ještě zněl trochu pobaveně, což bylo k nesnesení. „Ale protože můj kočár z toho očividně vyšel netknutý, což je vskutku ostuda, smím vám, dámy, nabídnout, že vás odvezu do toho Peasebury nebo Peasetonu, kde byste mohly počkat v teple, než se ten váš opraví?“

Bylo to lákavé, a i ve chvíli, kdy o tom Eliza uvažovala, ji dokonce opět zamrazilo, protože její tělo s ním souhlasilo. Avšak odmítavě zavrtěla hlavou.

„Vaše nabídka je velmi laskavá, pane, ale nemohu ji přijmout,“ odmítla.

„Vskutku je to ode mne laskavé,“ souhlasil džentlmen. „A obávám se, ba přímo vás prosím, abyste si nemyslela, že jsem neomalený, ale musím na tom trvat. Tady na cestě vás přece nechat nemohu.“

„Musíte,“ řekla Eliza.

„Vyloučeno,“ odporoval. „Je to proti pravidlům džentlmenského chování, která jsme se v Etonu všichni museli naučit nazpaměť. Nezanecháš děvy na cestě, aby je sežrali medvědi.“

Eliza se znovu roztěkaně zeptala sama sebe, jestli neutrpěla otřes mozku.

„V Anglii žádní divocí medvědi nejsou,“ podotkla Margaret.

„To si musíte prodiskutovat v Etonu,“ odvětil džentlmen vážně.

„Jste pro nás neznámý člověk,“ namítla Eliza. „Neslušelo by se to.“

„Ale to se přece dá snadno napravit,“ řekl a vysekl velkolepou poklonu. „Představím se vám. Jsem Melville.“

Margaret sebou trhla. Tomley vydal zvuk, jako když se dusí.

Aha. No ovšem.

Rod Melvillů patří mezi britskými aristokraty k nejstarším, a pokud jde o neblahou proslulost, každá další generace zjevně dokáže tu předchodzí zastínit. Sedmý hrabě, zvaný „Šílený Jack“, se proslavil tím, že v kartách prohrál jmění, ten osmý zase tím, že v den osmnáctých narozenin utekl z domova, a když se po deseti letech vrátil, měl za manželku indickou šlechtičnu. Devátý, nynější lord Melville, se drží rodinné tradice a klepy o jeho milostných pletkách se téměř týden co týden objevují v bulvárních plátcích, ale on i jeho sestra, lady Caroline, jsou stejně tak proslulí pozoruhodnými výkony literárními: lady Caroline románem volně inspirovaným politikou, kdežto Melville romantickými básněmi, které okouzlili snad všechny ženy z lepší společnosti.

Eliza přelétla Melvilla očima a došla k názoru, že opravdu je tak pohledný a urostlý, jak ho často popisují. Jen si vždycky představovala, že nosí šavli, a tu nyní nemá. Také viděla, že ačkoli je oblečen spíš neformálně než elegantně, jeho kabát se vyznačuje dokonalým střihem, kožené holínky se jen lesknou a klobouk z bobří kožešiny dosahuje takové výše, že to vše je jasným dokladem jeho příslušnosti ke společenské smetánce. Když se její oči vrátily k jeho obličejí, uvědomila si, že zvedl obočí, protože v tom překvapení se zapomněla pokusit skrýt, s jak očividným zájmem si jeho osobu prohlíží.

„Tak co?“ zeptal se Melville a rozpráhl ruce, jako by ji chtěl pobídnout k prohlídce. Eliza se začervenala. „Přijímáte moji laskavou a velkorysou nabídku?“

„Mylady, jestli smím – podle mě se to nesluší,“ zasyčel potichu Tomley. Pardle horlivě přikývla na souhlas.

Eliza zaváhala. Nevěděla si rady. Mít cokoli společného s notoricky známým záletníkem – snad by se dalo říct i se zpustlíkem – je na jednu stranu nepochybně nežádoucí. Na druhou stranu na veřejné cestě nemohou v zimě zůstat možná několik hodin, než se

Tomley vrátí. Podívala se na Margaret, která sotva patrně pokrčila rameny. Takže rozhodnutí je na Elize.

„Jeho zesnulé lordstvo by si nepřálo –“ sykl Tomley, čímž se situace vyjasnila.

„Jeho zesnulé lordstvo tady ale není,“ odsekla Eliza. „Rozhodnout musím já a... a já bych tady nechtěla prodlévat déle, než je nutné. Tomley, pomozte nám vystoupit z kočáru. Pojedete za námi s koňmi a najdete koláře, který kočár opraví.“

„Dovolte...“ Hrabě nabídl Elize ruku a obě dámy i Pardle se bleskurychle ocitly v kočáře, jenž poskytoval dokonalé pohodlí. Po chvíli se k nim přidal Melville, podal Elize její skicář, postříkaný od bláta, a usadil se na sedadle naproti.

Kočár se rozjel. Rozhostilo se ticho. Eliza a Margaret se na Melvilla upřeně dívaly a Eliza se snažila vydolovat z hlavy něco zajímavého, co by mohla říct, ale absolutně nic ji nenapadlo.

Naštěstí, jak se zdálo, se Melville snadno dokázal o konverzaci postarat sám.

„Dámy, kam dnes cestujete?“ otázal se zdvořile.

„Do Bathu,“ odpověděla Margaret. „Stěhujeme se, abychom tam strávily zbývající dobu, po kterou ještě bude moje sestřenice truchlit.“

„V tom případě bych vám měl vyjádřit upřímnou soustrast,“ řekl Melville.

Eliza nevěděla, jak na tu situaci zareagovat. Aby okázale dávala najevo smutek, což od ní společnost ostatně očekává, když k tomu ale má ve skutečnosti daleko, to by byla nehoráznost, ovšem na druhou stranu neprojevit žádný by bylo nepatřičné.

„Děkuji vám,“ řekla Eliza po chvíli. „A kam míříte vy, mylord?“

„Ale to víte, někdy tam, jindy onam,“ odpověděl. „Dnes jsem ještě víc onde, než je mi po chuti. Mylady, vy se tedy věnujete umění?“

Eliza si změnu tématu hned nedovedla vysvětlit, ale pochopila, když sledovala jeho pohled upřený na skicář.

„Tak vznešeně bych to v souvislosti se sebou nevyjádřila,“ řekla.

„Proč ne?“ zeptal se. „Očividně máte talent.“

„A jak jste k tomu závěru došel?“ divila se Eliza.

„Skicář se otevřel,“ vysvětlil Melville. „Nemohl jsem se nepodívat. Čí podobu jste to zachytila...?“

Větu zakončil tázavou intonací a odmlčel se. Eliza si s pocitem trapnosti uvědomila, že se nepředstavily.

„Omlouvám se!“ zvolala s červenými tvářemi. „Jsem lady Somerssetová a toto je moje sestřenice, slečna Balfourová.“

Melville sklonil hlavu.

„Podobu slečny Balfourové jste vystihla výtečně,“ pochválil ji.

Eliza nevěděla, co by na to měla říct, a proto raději změnila téma.

„Velmi obdivujeme vaše básně, mylord,“ řekla.

Tu větu určitě slyšel už po tisíci, ale Eliza nebyla dostatečně setčelá, aby vymyslela nějakou sofistikovanější poklonu.

„Je báječné, že to říkáte,“ pravil Melville zdvořile.

„Nemůžeme se dočkat, až si přečteme vaše nové dílo,“ dodala Margaret zvědavě. „Víte už, kdy...?“

Melville vydal báseň *Persefoné* v roce 1817 a *Psyché* v roce 1818 – v obou případech šlo o romantické ztvárnění starověkých textů – a všichni napjatě očekávali, kdy vyjde jeho další báseň.

„Vaše lichotky zřejmě byly pouhý trik, jak ze mě tu informaci vytáhnout,“ řekl Melville. „Bohužel vás moje odpověď nepotěší. Nic nového jsem nenapsal.“

„Proč ne?“ zeptala se Eliza dřív, než se stihla zarazit – a své neomalenosti okamžitě litovala, protože Melville ihned zvedl obočí.

„Inspirace se mi vyhýbá,“ odvětil krátce.

„Snad by vhodným podnětem mohlo být dnešní dobrodružství,“ navrhla Margaret potutelně. „A ve vašem dalším díle zjistíme, že začíná nehodou kočáru – nebo pravděpodobně starověkého válečného vozu?“

Eliza se na Margaret káravě podívala. Nepochopila snad, že si Melville nepřeje v této linii hovoru pokračovat? Ale zdálo se, že Melvillovi víc vyhovuje Margaretin dotaz než Elizin.

„Pro moje hrdinky by dokonce i nehoda válečného vozu byla příliš obyčejná,“ začal pobaveně. „Snad kdyby je po ní zachránil před krvežíznivým davem některý z dávných válečníků? Jestli mi tato půvabná blondýnka odpustí básnickou licenci?“

A s úsměvem na rtech a zvednutým obočím se při té žertovné otázce podíval na Elizu. Ta na něj zírala. Flirtuje s ní? Dozajista ne. Nicméně zřejmě očekává odpověď a čeká ji netrpělivě, jako by si myslel, že z Elizy z ničeho nic vypadne nějaká přiměřeně zábavná, koketní, nebo dokonce zajímavá poznámka, leč žel bohu...

„Nejsem blondýna,“ řekla.

„Nejste,“ souhlasil Melville. „I když mi jistě prominete, že jsem to nedokázal poznat, když máte na hlavě tak – tak velkolepou pokrývku.“

Ukázal na Elizin čepec. Začervenala se pod ním s pocitem, že je ještě větší hadroš než dřív.

Zabušení na střechu kočáru je všechny přimělo pohlédnout vzhůru.

„Zřejmě vjíždíme do Peastonu,“ konstatoval Melville.

„Děkujeme vám za pomoc,“ loučila se s ním Eliza.

„Kdepak, mylady, mě se tak snadno nezbovíte,“ nedal se odradit Melville. „Doprovodím vás dovnitř, abych viděl, v jakých podmínkách budete čekat, než to váš člověk s kolářem zařídí.“

Když kočár konečně zastavil, Melville se chystal vystoupit.

„Ne, ne,“ zasáhla Eliza honem, záchrany si sice opravdu vážila, nicméně nepokládala za moudré, aby je celá vesnice zahlédla ve společnosti neženatého muže – navíc člověka s tak pochybnou reputací.

„Díky, ale už vás nebudeme déle zdržovat. Dokážeme vše dokonale vyřídit samy,“ přesvědčovala ho.

Melville se na Elizu chvíli zkoumavě díval.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Jak svést dámu na scestí snadno a rychle.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.